Скільки днів ми в розлуці,
а серцю немає розради.

Рис давно уже встиг
прорости біля наших воріт.

У кущах не змовкають —
від холоду плачуть цикади,

І все нижче схиляється
в хмарах густих небовид.

Світлячкам їх ліхтарики
біла роса погасила,

Біла паморозь вкрила
холодну осінню траву.

Рукавом прикриваюся —
стримати сльози несила,

Тільки спомином щастя
й чеканням на тебе живу.